

zastavena, nesměji po určitou dobu pořádati bez úředního povolení ani shromáždění omezená na zvané hosty, na ustanovení § 7, podle něhož může úřad příslušníky strany, jejíž činnost byla zastavena, podrobiti určitým omezením, a na ustanovení § 20, podle něhož je příslušníkem strany mimo jiné nejen ten, kdo je nebo v posledních 6ti měsících byl organisovaným členem, nýbrž i ten, kdo na její jméno byl kandidován nebo za ni navržen pro veřejnou funkci, pokud neprokáže ve lhůtě mu dané, že byl kandidován nebo navržen proti své vůli, nebo že ze strany vystoupil dříve než před 6ti měsíci. Skutečnost, že někdo byl v určité době členem strany, mohou hodnověrně, spolehlivě a závazně potvrditi za okolností jen funkcionáři strany, po zastavení činnosti strany poslední funkcionáři této strany, jak se také v nař. rozhodnutích uvádí. Podle toho plyne však ze zákona o zastavení činnosti a o rozpuštění politických stran samotného, že poslední funkcionáři strany, jejíž činnost byla zastavena, budou po případě povinni potvrditi, zda někdo byl po určitou dobu členem strany, jejíž činnost byla zastavena; nelze proto tuto činnost posledních funkcionářů strany pokládati za činnost strany, která je podle § 2 uved. zákona zakázána. O činnost takovou nejde ani tehdy, když býv. příslušník strany žádá poslední funkcionáře o potvrzení, že v určité době přestal býti členem strany, kdyžte vydání takového potvrzení samo o sobě není — jak bylo uvedeno — zakázanou činností strany a zákon nadto sám příslušníkům strany ukládá, aby prokázali, že přestali býti členy strany v určité době, a průkaz takový může býti hodnověrně, spolehlivě a závazně podán za okolností jen potvrzením posledních funkcionářů strany. Činnost, o kterou jde, mohla by býti pokládána za pokračování činnosti strany, jejíž činnost byla podle zákona č. 201/1933 Sb. zastavena, jen tenkrát, kdyby (způsobem procesně bezvadným) byly zjištěny skutečnosti (forma, obsah vydaného potvrzení, účel, k jakému bylo vydáno, a pod.), jež by vydání takového potvrzení vtiskovaly ráz »činnosti« strany podle § 2 cit. zákona. Nic takového však v daném případě zjištěno nebylo.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že poslední funkcionáři strany, jejíž činnost byla podle zákona č. 201/1933 Sb. zastavena, nevyvíjí další činnost této strany podle § 2 uved. zákona již tím, že bývalým příslušníkům této strany prostě potvrdí, v které době byli členy strany a kdy z ní vystoupili, a dále, že takové činnosti nevyvíjejí ani bývalí příslušníci strany, kteří poslední funkcionáře o takovéto potvrzení požádají. Žal. úřad, zbudovav nař. rozhodnutí na opačném právním názoru, vyložil zákon nesprávně.

Č. 12.848.

Š k o l s t v í: Učitel, který byl ustanoven definitivním s platností od 1. ledna 1926, nemůže z § 42 zákona č. 104/1926 Sb. čerpati nárok na zápočet služební doby pro postup do vyšších platů, i když mu na její zápočet vznikl právní nárok před 1. lednem 1926, kdy byl ještě zatímním učitelem.

(Nález ze 7. dubna 1937 č. 11.971/37.)

V ě c: Gabriel D. v Klučárkách proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 20. ledna 1934 o zápočtu vojenských let pro platový postup.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad mimo jiné, že st-I, který byl ustanoven definitivním učitelem podle § 4 učit. zákona č. 104/1926 Sb. s právní platností od 1. ledna 1926, na započtení služební doby ztrávené v bývalém Rakousko-Uhersku před ustanovením v československé učitelské službě pro postup do vyšších požitků nenabyl nároku podle žádného předpisu platného před 1. lednem 1926, nemohl se mu tudíž takový nárok zachovati podle ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 104/1926 Sb., a ježto jde o učitele definitivně ustanoveného za platnosti učit. zákona, nemohl mu ani vzniknouti ke dni 1. ledna 1926 se zřením k ustanovení § 23 odst. 1 téhož zákona.

O stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto: — — —

Učit. zákon z 24. června 1926 č. 104 Sb. normuje všeobecně otázku zápočtu pro zvýšení služného v § 23, jehož odst. 1 stanoví, že »předpisy, jimiž se přiznává nárok na započtení určité doby pro postup do vyšších platů, se zrušují s výjimkou předpisů o započtení služby v československých legiích«. Z této zásady stanovena dvojí výjimka. Jednak v odst. 2 § 23, podle něhož »vládní nařízení určí, kdy kromě případů stanovených v tomto zákoně a v jakém rozsahu se započte pro zvýšení služného určitá služba v jiném služebním poměru nebo jiné zaměstnání«. Slíbené tu vlád. nař. nebylo dosud vydáno. Druhou výjimku normuje § 42, který praví: »Vznikl-li před účinností tohoto zákona učitel již ustanovenému právní nárok na započtení určité doby pro postup do vyšších požitků ve služebním poměru, ve kterém se učitel převádí, provede se toto započtení podle dosavadních ustanovení«. Ze znění tohoto předpisu, shodného s předpisem § 207 plat. zákona č. 103/1926 Sb., vyplývá, že výhodu zápočtu podle předpisů platných před 1. lednem 1926 jakožto dnem účinnosti učit. zákona č. 104/1926 Sb. (§ 47) zaručuje pouze těm učitelům, kteří byli již před 1. lednem 1926 ustanoveni v e s l u ž e b n í m p o m ě r u, ve kterém byli též do platů podle zákona č. 104/1926 Sb. p ř e v e d e n i. Nevztahuje se tudíž ustanovení to na případy zápočtu služební doby pro postup do vyšších platů oněch učitelů, kteří ve služebním poměru, pro který se má doba započísti, před 1. lednem 1926 vůbec nebyli a kteří v něm byli ustanoveni teprve za účinnosti zákona č. 104/1926 Sb., takže o převodu v tomto poměru nemůže býti řeči.

St-I byl definitivním učitelem ustanoven nesporně s platností od 1. ledna 1926. Třeba zákon č. 104/1926 Sb. byl vyhlášen teprve 7. července 1926, nabyl přece podle § 47 zpětné účinnosti dnem 1. ledna t. r.; nutno proto ustanovení st-Ie v tomto služebním poměru posuzovati tak, jako by bylo provedeno již za účinnosti jeho, jak ostatně potvrzuje znění ustanovovacího dekretu civilní správy Podkarpatské Rusi z 14. června 1927. Z toho vyplývá, že — i kdyby st-I byl vznikl před 1. lednem 1926 tvrzený nárok na zápočet presenční a válečné služby vojenské pro postup do vyšších platů, byl by se týkal toliko služebního poměru, ve kterém byl st-I před účinností zákona č. 104/1926 Sb., t. j. služebního poměru jeho jako z a t í m n í h o učitele. V tomto poměru nebyl však

st-l do platů podle zákona č. 104/1926 Sb. převeden, nýbrž hned od počátku účinnosti tohoto zákona v novém služebním poměru učitele definitivního ustanoven. Nebyl-li však v posléz uvedeném služebním poměru již před 1. lednem 1926, není u něho splněn předpoklad § 42 cit. zákona a nemůže se ho proto právem dovolávat. Odepřel-li tedy žal. úřad st-li zápočet vojenské služby pro postup do vyšších platů ve služebním poměru definitivního učitele, nemohl se vzhledem k ustanovení § 23 odst. 1 učit. zákona dotknouti žádného jeho subjektivního práva ve smyslu § 2 zákona o ss, protože i kdyby mu nárok na zápočet ten byl podle předpisů platných před 1. lednem 1926 vznikl, byl by mu vznikl jen pro jiný služební poměr, než pro který se ho st-l domáhá. — —

Č. 12.849.

Školství. — Zaměstnanci veřejní: Náhrada skutečných stěhovacích nákladů podle zákona č. 56/1903 z. z. čes. se liší povahou, po př. i výši od odškodného podle stěhovacího normálu z 13. září 1804.

(Nález ze 7. dubna 1937 č. 11.972/37.)

Věc: Ladislav P. ve Viticích proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 30. června 1934 o nábytečném.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-li byla jakožto definitivnímu řídicímu učiteli v Krsovicích z důvodu jeho přeložení z moci úřední od 1. srpna 1928 na místo definitivního řídicího učitele ve Viticích přiznána výměrem zem. škol. rady v Praze z 19. února 1929 částka 700 Kč, kterou účtoval za dopravu nábytku autem podle § 6 zákona č. 56/1903 z. z. čes.

Podáním z 28. února 1934 vznesl st-l k zem. škol. radě v Praze nárok »na vyplacení, případně doplacení nábytečného ve smyslu § 3 dekrety dvor. komory z roku 1804 a rozhodnutí nss z 16. září 1933 č. j. 14.420/31«, dovozuje, že mu z důvodu jeho přeložení z Krsovic do Vitic podle § 16 zákona č. 86/1875 ř. z. náleží nábytečné ve výši dvouměsíčního služného, které vyplacenou mu dosud částkou 700 Kč není vyčerpáno.

Zem. škol. rada v Praze výměrem z 23. března 1934 žádost tuto odmítla, protože tím, že st-li již byla poskytnuta náhrada skutečných stěhovacích výloh, bylo o jeho žádosti za odškodné za přestěhování nábytku rozhodnuto, a to s konečnou platností vzhledem k tomu, že týž se z tohoto výnosu neodvolal. Tím byla otázka náhrady za stěhování z Krsovic do Vitic pravoplatně rozhodnuta (res iudicata). Ve výměru se uvádí, že náhrada skutečných stěhovacích výloh a nábytečné je totéž, t. j. odškodné za přestěhování nábytku; na tom nic nemění okolnost, že se snad jeví rozdíl ve výši přiznaného odškodného . . .

Odvolání podané st-lem proti tomuto výměru min. škol. a nár. osvěty nař. rozhodnutím zamítlo z důvodů výměru I. stolice.

O stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto: — —